

N:o 7.

Ank. till Riksd. kansli den 10 april 1888, kl. 1 e. m.

Första Kammarans tredje tillfälliga utskotts utlåtande n:o 2, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till bestämmelser i syfte att förhindra öfverdrifven utförsel af ungskog.

Uti en inom Första Kammaran väckt och till dess tredje tillfälliga utskott remitterad motion, n:o 64, har herr *Bevell* hufvudsakligen anført: att ungskogen i Norrbottens, Vesterbottens och Gotlands län vore skyddad genom särskilda skogslagar, men deremot ej i öfriga delar af riket, inom hvilka derföre ock afverkning af ungskog under namn af pitprops m. m. skedde till en omfattning, som mångfaldigt öfverstege tillväxten; samt att följderna häraf skulle blifva, om det på sådant sätt finge fortgå, att vi åt våra efterkommande lemnade ett land snart sagdt utan skog och sålunda föga beboeligt. Enär statsmagtarna borde, medan tid vore, vidtagna åtgärder för att förhindra detta, föreslår motionären, att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes afgifva förslag till kommande Riksdag om att den så kallade Norrbottens skogslagen eller andra lämpliga bestämmelser måtte få tillämpas för hindrandet af förenämnda öfverdrifna utförsel af ungskog från de öfriga delar af riket, för hvilka icke särskilda skogslagar finnas.

Från början af 1870-talet och allt hitintills har frågan om lagstiftning angående den enskilda skogshushållningen stått på dagordningen. Den lokala skogsförvaltningen, skogsstyrelsen och derefter domänstyrelsen hafva haft den under handläggning, dervid så väl af skogstjenstemännen framställda lagstiftningsförslag som de från landsting och länstyrelser utgångna dylika utgjort föremål för noggranna utredningar. I det omständliga utlåtande, som domänstyrelsen den 26 maj 1885 häröfver afgaf, anförde styrelsen bland annat: att exporten af sparrar och pitprops, som ådragit sig uppmärksamhet, hade, hvad sparrarne beträffade, till väsentlig del pågått från Norr- och Vesterbotten, der skogsförhållandena vore ringa utvecklade, och, hvad pitprops anginge, förekommit i trakter med för utförseln särdeles gynsam belägenhet; att denna utförsel, som uppginge till något öfver 21 millioner kubikföt, motsvarade det virke, två à tre af våra större jernverk consumerade i form af kol från en ganska liten kringliggande trakt; att den väckta klagan om skogssköfving, orsakad af denna export, hufvudsakligast måste bero af det hänsynslösa sätt, hvarpå densamma oftast blifvit bedrifven; samt att virke af samma dimensioner, som apterades till sparrar och pitprops, städse afverkades till kolning och bränsle utan att sådant gifvit anledning till farhågor för skogarnes bestånd; och uttalade domänstyrelsen, efter att hafva redogjort för förhållandet med skogshushållningen i olika delar af landet, såsom sin åsigt, att lagstiftningen icke vidare borde direkt ingripa vid hushållningen med de enskildes skogar.

Detta utlåtande undergick derefter beredning i finansdepartementet och blef den 5 november 1886 af dåvarande departementschefen inför Kongl. Maj:t i statsrådet anmäldt. Dervid yttrade departementschefen, att förhållandena inom landets olika delar vore från hvarandra så vidt skilda, att en lagstiftning angående hushållningen å enskildes skogar, derest en sådan skulle anses böra ifrågakomma, måste för att kunna fylla sin uppgift blifva mycket mångskiftande och erhålla olika innehåll för hvarje särskild ort; att invånarne inom en ort borde vara närmast i tillfälle att bedöma, om och på hvad sätt lagstiftningens ingripande i den enskilda skogshushållningen vore för orten påkalladt, samt att, när en allmännare uppfattning om behovet och lämpligheten af ett ingripande i någon ort gjort sig gällande och funnit sitt uttryck i en framställning från den korporation, som företrädesvis kunde anses representera den upplysta allmänna meningen i orten, eller länets landsting, deråt visserligen borde egnas ett icke ringa afseende. På grund häraf och hvad i öfrigt blifvit anfördt, hemställde departementschefen, att de

föredragna förslagen till lagstiftning för den enskilda skogshushållningen, vare sig i allmänhet eller för särskilda orter, icke måtte föranleda vidare åtgärd, och blef denna hemställd af Kongl. Maj:t bifallen.

Då den öfverdrifna afverkning af ungskog till utförsel, som gifvit motionären anledning att framställa förevarande förslag, endast förekommer på några få ställen inom landet, då kvantiteten af det virke, som genom sådan afverkning frambringas, i jämförelse med den afverkning, som i öfrigt eger rum å de enskilda skogarne inom landet, är högst obetydlig, samt det missbruk, hvars undanrödjande motionen afser, icke kan anses vara af sådan betydelse eller beskaffenhet, att verkningarne deraf sträcka sig utöfver de orter, der missbruket förekommer, synes det icke vara lämpligt att, såsom motionären åsyftat, införa några för hela riket eller större delar deraf gemensamma bestämmelser i ändamål att hindra öfverdrifven afverkning af ungskog för utförsel.

På grund häraf och då utskottet tillika hyser den uppfattning att, der på någon ort behofvet af en lagstiftning uti här ifrågavarande afseende förefinnes och blifvit allmänna erkändt, det i första rummet bör ankomma på de korporationer inom orten, hvilka företrädesvis kunna anses representera den upplysta allmänna meningen härutinnan, att om en sådan lagstiftning för orten göra framställning, får utskottet hemställa,

att Herr Bexells förevarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 10 april 1888.

På utskottets vägnar:

ALB. ANDERSON.

Reservation

af herr *Cederberg* emot vissa delar af motiveringen.
